

Udvalgs Opmærksomhed paa. For øvrigt skal jeg, da der nu er talt saa meget om Sagen, indskrænke mig hertil.

Indenrigsministeren (Bramsen): Der er jo faldet mange Udtalelser om Lovforslaget, baade om den Form, hvori det foreligger fra Folketinget, og til Dels om den Form, hvori det forelaa fra Regeringen, og der er gjort en Række Henstillinger om, hvordan man ønskede, det skulde se ud, naar det forlod dette Ting. Jeg er af den Formening, at hvis man nu med Hensyn til Udvidelse af den bestaaende Lovgivning vil gaa væsentlig neden for det, som Folketinget nu er kommet til, og som jeg har kunnet give min Tilslutning, omend med ikke ringe Betænkelighed, saa vil der ikke være nogen Udsigt til at kunne faa en Lov, og det vil da i Grunden ikke være værd at arbejde paa at faa en Revision af den gamle Fabriklovgivning. Hvis dette f. Eks. skulde resultere i, at man vedblivende kunde arbejde med 10 Aars Børn i Fabrikker og lade Kvinder arbejde ubegrænset Dag og Nat, saa vil jeg sige, at saa staa vi i Forhold til hele den øvrige Verdens Stater akkurat paa det samme Punkt, som vi staa paa i nærværende Øjeblik, paa de afgørende Spørgsmaal. Og saa forekommer det mig, at det var bedre for os, at vi lod være at reformere paa dette Omraade, at vi vedtog enkelte Forandringer i den Affattelse, som den nuværende Lov har, men lod Bestemmelserne i øvrigt blive uforandrede. Jeg maa ogsaa sige, at jeg har ved at høre de Udtalelser, som ere faldne i disse to Dage, dog faaet det Indtryk, at der virkelig er et Ønske om at komme til reelle Forandringer i den bestaaende Lovgivning. Det er ikke saaledes, at jeg vil sige, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (C. Andersen) har skildret det, at vi ere under en meget uheldig Lovgivning, at vi ere i en Tilstand, som vi af al Magt maa bort fra. Det er ikke saaledes efter min Mening. Den Lov, vi have, var for sin Tid en ganske udmærket Lov, vel skrevet og fuldt ud paa Højde med den Tids Krav, og hvis den ikke havde været saa god, og ikke var blevet administreret saa godt, som den er blevet gennem vort dygtige Arbejdstilsyn, vilde den heller ikke have faaet Lov til at bestaa uforandret saa længe, som den har bestaaet. Men det, som er det afgørende i Sagen, er, at man nu allerede uden Undtagelse — selv i Bulgarien — er kommet langt videre paa dette Omraade, end vi ere her. Man er løbet fra os i disse For-

hold med Hensyn til den voksne Kvindes Beskyttelse og Børnearbejdet, og saa selvfølgelig med Hensyn til sanitære Bestemmelser, eftersom det jo var og er en Mangel ved den bestaaende Lovgivning, at den slet ikke indeholder Sundhedsforskrifter i Modsætning til den øvrige europæiske Lovgivning. Naar jeg nu begrundet paa forskellige ugunstige Omstændigheder har maattet renoncere paa at faa det Kvindearbejde inddraget under Loven, som nu er inddraget under Lovgivningen i alle andre Stater, som have en moderne Fabriklovgivning, og naar jeg har Udsigt til at maatte gaa med til en Aldersgrænse for Børn paa 12 Aar, som etablerer et Fremskridt, men hvorved man ikke naar det, som er tilsigtet gennem Lovforslaget, nemlig at adskille Skolearbejde fra Fabrikarbejdet — saa mener jeg, at det vil være ugørligt at gaa videre og f. Eks. give Dispensationsret ned til 10 Aar, for saa bliver der virkelig ikke overordentlig meget Reform paa dette Omraade tilbage. Det tror jeg nu heller ikke, man vil forlange.

Naar jeg skulde opholde mig ved et særligt Punkt, bliver det Børnespørgsmaalet. Der har Regeringen altsaa foreslaaet, at intet Barn maa arbejde i Fabrik eller Værksted, som ikke enten er fyldt 14 Aar eller har fuldført sin Skoleundervisning, det vil sige eventuelt med et halvt Aars Afkortning. Naar Regeringen har foreslaaet dette, er det ikke blot af Hensyn til Barnets Sundhed, men det er ikke mindst af Hensyn til Skolens Tarv. Jeg er vedblivende af den Formening, at naar et Barn arbejder sine 6 Timer paa en Fabrik, f. Eks. fra Kl. 6 om Morgenen til Kl. 12, vil det samme Barn ikke kunne arbejde 5 Timer i Skolen paa samme Dag, uden at Skolens Arbejde lider derved. Erfaringen gaar ogsaa ubetinget i den Retning. Der foreligger Erklæringer fra Skoleautoriteter, som gaa i den Retning, at Børn møde efter Fabrikarbejdet trætte, uoplagne og udmattede til Skolegængningen. Og naar man fremfører for os den lave Aldersgrænse i visse Lande, f. Eks. Belgien, som det blev gjort i Gaar, maa man huske paa, at der har man ikke tvungen Skolegang og ikke en Folkeskole, som Kommunerne og Staten understøtte med mange Millioner om Aaret og derfor have Interesse i, at den ogsaa kommer de paagældende til gode. Jeg kan henlede Opmærksomheden paa, at en Overlærer i en af vore største Provinsbyer udtaler med Hensyn til Børns Fabrikarbejde, at Børnene møde paa Skolen uden